

Modře označené štítky znamenají,
že není zaplacen předplatné!
Předplatné na jeden rok je
38,10+ 1,90 (GST) = 40 kan. dolarů
Cena 1.62 + 0.08 (GST) = 1.70 dolaru.

Agreement # 40005374/ Registration # 09089

Datum, dokdy jsou noviny
předplaceny, je v pravém
horním rohu štítku!
ISSN 1186-9283 (Print)
ISSN 1923-1784 (Online)

J Time
Committed
Á délat
convenu

Telefon: 416/530-4222

Fax: 416/530-0069

E-mail: abe@zpravy.ca

abe@satellite1-416.com

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

No.9.

(458.)

Vol. 20.

satellite 1-416

Thursday,

May 6,

2010

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2

www.satellite1-416.com nebo www.zpravy.org nebo www.zpravy.ca

Islandská sopka, zkrácený festival a český pas

Po roce zase přišel čas plzeňského festivalu Finále. Událost, na kterou se již od Vánoc těším. Nejprve zjišťuji, kdy se festival bude konat. Pak si s Festivalem vyměníme inzerci. Zakoupím se letenka, udělají a odešlou se poslední torontské noviny. Přetáhne se to nejnětější do počítače, protože když se zapomenou všechna trička, jako poslední, dá se to vyřešit, ale když chybí nějaký ten program, tak je zle. Vždycky jsou věci, které se před odjezdem stačí a které se nestačí. Důležité je, aby se stačilo to důležité. Tentokrát to vypadalo, že vše bude v pořádku. Jenže malér, v pátek ráno, v den odjezdu, mne bolí v krku a pokouším se o mne všechny možné choroby. Skoro bych si myslel, že mám chřipku, ale proti všem chřipkám jsem byl včas očkován, takže žádná chřipka, jen malá nepříjemnost. Musím to nějak přežít.

V ten pátek však proskakují další zprávy, že některá letadla do Evropy minulý večer neodletěla. Volám do Nity. Tam mají informaci, že již má vše letět normálně. Z Euronews hlásí seznam zemí, kde je uzavřen prostor. Mezi nimi i Holandsko. Uzavření letišť má trvat do šesti hodin ráno, ale moje letadlo má doletět až po sedmé. Ke všemu zavírám i Prahu. Představa, že budu ležet několik dnů mírně nachcpaný v Amsterodamu na letišti není lákavá, chci tedy posunout letenku, ale pokud let nebyl zrušen, musel bych platit poplatek. Navíc nejbližší letenka by byla za několik týdnů a znamenalo by to, že nestihnou Festival Finále. Jsem rozhodnut. I kdybych měl dojet z Amsterodamu do Plzně stopem, poletím a balím dál.

Mezitím mně volají známí a dávají různé protichůdné informace. Když zavolám na KLM, dostanu odpověď, že pokud neletím dnes at raději zavěším. Nezavěšuji v naději, že jsem v pořádku. Omyl, zavěšili oni. Jdu na internet tam je čtyři hodiny stará zpráva, že letadlo z Toronto do Amsterodamu letí. Sbalil jsem kufr, když zvoní opět telefon, opět volá paní Blanka z Nity a říká, že letadlo do Amsterodamu neletí. „Kdy mohu letět nejdříve?“ „Chcete letět přes New York?“ „Tomu bych se raději vyhnul.“ Představa, že bych doletěl do New Yorku a tam zkejsnul byla ještě horší než doletět do Amsterodamu. Pokud by nic neletělo dál, musel bych se vrátit do Toronto. Tím by byl Festival definitivně pohřbený.

Za chvíli volá opět Blanka z Nity. Nejbližší let je ve středu přes Paříž. „Nešlo by to dřív?“ To jsem ještě netušil, že dřív stejně nic nepoletí. Se smíšenými pocity, jsem zalezl do postele a začal léčit svou chorobu. Ne zcela, protože tentokrát jsem jako Wagnerovo kladívko kmital mezi počítačem a postelí. Chvilu to bylo lepší, chvíli se zdálo, že už se to otevře a letadla vzlétnou jako vrabci, když mezi ně někdo střelí. V zápatí mne klátí choroba. Radar na internetu ukazuje, že všechna letadla, kromě jihu Evropy, jsou na letištích jako lodě za bouře v přístavu. Tentokrát festival odstartoval beze mne.

Teprve v úterý ráno se objevily první zprávy, že některá letadla vyrazila z Evropy za oceán. Mezi nimi i tolik mnou sledovaný let Air France. Jenže odlet z Toronto do Paříže se stále odkládá. Nakonec letadlo letí s několikahodinovým zpožděním, ale letí.

Ve středu už by se mělo letět normálně. Z Nity *Travle* to dostávám potvrzené, ale měl bych tam být tři hodiny

SETKÁNÍ DVOU GENERACÍ: REŽISÉŘI JAN HŘEBEJK A JIŘÍ KREJČÍK, KTERÝ SE DOŽÍJE 26. ČERVNA 92 LET.

před odletem. Nakonec jedeme s Marií na letišti autem. Při sjezdu z Jamesonu na QEW je rampa uzavřena. Musíme jet po Lakeshoru. Což by nebyla taková tragédie. Jenže silnice je zacpaná a jedeme krokem. Pomyslel jsem si, že teď by bylo ironií, kdybych se nedostal na letišti kvůli provozu v Torontu. Nakonec se na Terminal 3 přece jen nějak dostáváme a kupodivu zpoždění není tak velké.

U přepážky *Air France* je houf lidí a nějaká paní v uniformě, která dělá pořádek. Aspoň to tak vypadá, ale ve skutečnosti všechny posílá pouze k jinému pánovi ve stejné uniformě. Ukazují mi svoji elektronickou letenku. Ten jí však odmítne a chce pas. Hledám tedy kanadský pas a podávám mu ho. Jako kouzelník přistupuje k zařízení, které má vydat palubní jízdenku, ale běda kouzlo se nepodařilo a kouzelná skříňka stávkuje. Navrhuje řešení, abych šel k přepážce, což jsem chtěl učinit původně. Ale k přepážce se musí přes paní v uniformě. Když se k ní po druhé proboujím, posílá mi opět ke svému kolegovi. Tentokrát jsem neustoupil již já a stoupám si do fronty, která se mezi tím zahustila. Nakonec se dostávám k přepážce. Dávám svoji elektronickou letenku, pán chvíli kroutí hlavou pak přeskakuje přepážku, někam běží, pak se vítězně vrací s nějakým papírem v ruce. Po chvíli jsem odbaven a kupodivu letadlo zaplněné do posledního místa odletá na vteřinu přesně. Vedle mne sedí profesorka z Aberdeenu. Odskočila si do Toronto na tři dny. Zájezd se jí protáhl na deset a v Paříži má čekat, místo mých čtyř hodin, devět. Nezávidím jí to.

Z mikrospánku jsem se probudil poblíž Irska, byla snídáně, letadlo se odklonilo k jihu a začalo stoupat do 12 km výšky. Tímto způsobem jsme obelstili islandskou sopku. Z jihu jsme obelstili nejen Irsko, ale i Anglii a šturmem jsme to vzali na Paříž. Torontský spisovatel a cestovatel Jiří Svoboda používá výrazu prásknout to na Paříž, což tentokrát byl skutečně výhodnější výraz. V 12 km jsme doletěli až nad francouzskou metropoli a pak to šlo velice rychle dolů. Takže stující vylezli z letadla nejen s rudejma očima, ale i s pokusem koupit si ve free-shopu aparát pro nedoslýchavé.

Vystoupil jsem na letišti Karla d'Gaula a pomalu jsem se dopotácel k tabulí, kde byl seznam odletů. Zeleně svítilo to, co bylo v pořádku. To jsem se dovtipil, i přes velice chabé znalosti francouzštiny, červeně svítily Istanbul, Helsinky a Praha. Jestli se jedná jen o zpoždění či o zrušení letu, jsem vzhledem k nedostatku vtipné kaše požívané v mládí a neznalosti řeči obyvatele země galského kohouta nerozluštil. Stoupnul jsem si tedy do fronty na informace. Bylo přede mnou sedm lidí. Označil jsem toto číslo jako n. Když po hodině čekání byl počet lidí přede mnou n-1, dospěl jsem k závěru, že by můj dotaz mohl být zodpovězen za šest hodin, což by bylo v 15:30 středoevropského času a moje letadlo mělo letět v 12:45.

Rozhodl jsem se tedy k jinému manévru. Zneužil jsem procházející ženu v uniformě. Bezohledně jsem ji zastavil. Vytáhl jsem palubní letenku a drze se zeptal, jestli toto letadlo letí dnes do Prahy. Ta změnila směr své chůze a zamířila do jakési kukaně a dlouho nevycházela. V ten okamžik jsem se vydělil pro změnu já. Co když již nikdy v životě tuto půvabnou Francouzku nespátím a ona v rámci svobodného pohybu v unii střelí můj palubní lístek někomu jinému. Nestalo se tak. Po chvíli se vrátila a sdělila mi, že letadlo letí podle jízdního řádu z terminálu D-2.

Jako Indián v *Cooprově Posledním mohykánu*, jsem vyrazil po šípkách letištního labyrintu. Po nějaké době se šifra D-2 změnila ve změn kódu s podobným označením. Tentokrát se však jednalo o čísla ramp na terminálu D-2. Byl jsem téměř u svého cíle, u exitu D71A. A vskutku u nástupišti s číslem 71 byly tři vchody A, B, C.

Jak tak bloumám po Karlově letišti a pozoruji vrabce, kteří jsou součástí snad všech letištních hal. Najednou vidím u zcela jiného terminálu napsáno Praha. Napadla mi dábelská myšlenka, co kdybych letěl o tři hodiny dříve a stihl ještě odpolední promítání na plzeňském festivalu. Ukázal jsem svou ochmatanou palubní jízdenku.

POKRAČOVÁNÍ NA STR. 4